

Ο ΑΠΟΗΧΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ στο δωμάτιο ανεβαίνει τη σκάλα από ξύλο καρυδιάς, ένας συγκεχυμένος, ενοχλητικός βόμβος. Με χέρια που τρέμουν κλειδώνω την πόρτα πίσω μου. Ο κόσμος μου βυθίζεται στη σιωπή. Ακουμπάω το κεφάλι μου πάνω στην πόρτα και παίρνω βαθιά ανάσα. Το άρωμά της πλανιέται ακόμα στον χώρο – Ω ντ' Αντριέν και σαπουνι με γάλα κατσίκας. Το σιδερένιο κρεβάτι της τρίζει όταν ξαπλώνω πάνω του, ένας ήχος καθησυχαστικός, όπως το κουδούνισμα από τα κρεμαστά καμπανάκια της στον κήπο, ή η βελούδινη φωνή της όταν μου έλεγε ότι μ' αγαπάει. Ερχόμουν στο κρεβάτι που μοιραζόταν με τον πατέρα μου, να παραπονεθώ για έναν κοιλόπονο ή για τέρατα κάτω από το κρεβάτι μου. Κάθε φορά, η μαμά με έπαιρνε δίπλα της, με έσφιγγε δυνατά και μου χαίδευε τα μαλλιά, ψιθυρίζοντας: «Αύριο ο ουρανός θα είναι διαφορετικός, αγάπη μου. Περίμενε και θα δεις». Και σαν από θαύμα, το επόμενο πρωί ξυπνούσα κι έβλεπα κεχριμπαρένιες κορδέλες να περνούν μέσα από τις δαντελένιες κουρτίνες μου.

Πετάω τις καινούριες μαύρες γόβες μου και τρίβω με ανακούφιση τα πόδια μου. Πηγαίνω προς τα πίσω και ακουμπάω πάνω στα μαξιλάρια από κίτρινο λαχούρι. Αυτό το κρεβάτι θα

το κρατήσω εγώ, αποφασίζω. Δεν με νοιάζει αν το θέλει κάποιος άλλος, το κρεβάτι είναι δικό μου. Μα θα μου λείψει αυτό το παλιό αριστοκρατικό σπίτι από ψαμμίτη. «Είναι γερό σαν τη γιαγιά», έλεγε η μαμά για το σπίτι της. Για μένα, όμως, κανένα σπίτι και κανένας άνθρωπος δεν ήταν τόσο σταθερός όσο η κόρη της γιαγιάς –η μητέρα μου– η Ελίζαμπεθ Μπολίνγκερ.

Ξαφνικά, μου 'ρχεται μια σκέψη. Βλεφαρίζοντας για να διώξω τα δάκρυα, πετάγομαι από το κρεβάτι. Εδώ το έκρυψε, το ξέρω. Πού, όμως; Ανοίγω το φύλλο της ντουλάπας της. Τα χέρια μου ψαχουλεύουν στα τυφλά πίσω από επώνυμα ταγιέρ και φορέματα. Τραβάω μια σειρά από μεταξωτές μπλούζες που ανοίγουν σαν αυλαία θεάτρου. Να το, εκεί, φωλιασμένο ανάμεσα στα παπούτσια της, σαν μωρό στην κούνια του. Ένα μπουκάλι Κρουγκ, καταχωνιασμένο τους τελευταίους τέσσερις μήνες στην ντουλάπα της.

Με το που το πιάνω στα χέρια μου, με πλημμυρίζουν τύψεις. Η σαμπάνια ανήκει στη μαμά, όχι σ' εμένα. Ξόδεψε μια περιουσία γι' αυτό το εξωφρενικά ακριβό μπουκάλι τη μέρα που γυρίσαμε από το πρώτο της ραντεβού στον γιατρό, και το έκρυψε αμέσως για να μην μπερδευτεί με τα μπουκάλια στον κάτω όροφο. Ήταν σύμβολο υπόσχεσης, είχε πει για να δικαιολογήσει το έξοδο. Στο τέλος της θεραπείας της, όταν θα της έλεγαν πως ήταν καθαρή, θα ανοίγαμε μαζί τη σπάνια σαμπάνια για να γιορτάσουμε τη ζωή και τα θαύματα.

Αγγίζω το ασημόχαρτο και δαγκώνω τα χείλη μου. Δεν μπορώ να την πιω. Σκοπός ήταν να την πιούμε μαζί για να γιορτάσουμε, όχι να την πει μόνη της μια βαρυπενθούσα κόρη, τόσο αδύναμη που δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα με το επικήδαιο γεύμα.

Τη στιγμή εκείνη, το μάτι μου πιάνει κάτι άλλο, σφηνωμένο ανάμεσα στο σημείο όπου βρήκα τη σαμπάνια και σε ένα ζευγάρι σουέτ μοκασίνια. Το πιάνω στα χέρια μου. Είναι ένα λεπτό κόκκινο βιβλίο –ημερολόγιο, υποθέτω– δεμένο με ξεθωριασμένη

κίτρινη κορδέλα. Το δερμάτινο κάλυμμα είναι σκασμένο και φθαρμένο. *Για την Μπρετ, έχει γράψει πάνω σε μια κάρτα σε σχήμα καρδιάς. Φύλαξέ το για μια μέρα που θα νιώθεις πιο δυνατή. Σήμερα, πιες ένα ποτηράκι για εμάς, καρδούλα μου. Τι φοβερό δίδυμο που ήμαστε! Με αγάπη, μαμά.*

Περνάω το δάχτυλό μου πάνω από τα γράμματα, που δεν ήταν ποτέ τόσο καλλιγραφικά όσο θα περίμενε κανείς από κάποια τόσο όμορφη. Ο λαιμός μου πονάει. Παρά τη σιγουριά της ότι θα υπήρχε αίσιο τέλος, η μαμά μου ήξερε ότι θα ερχόταν εκείνη η μέρα που θα χρειάζονται κάποιον να με σώσει. Γι' αυτό, μου άφησε τη σαμπάνια της για σήμερα, κι ένα κομμάτι της ζωής της και των ενδόμυχων σκέψεων και στοχασμών της για αύριο.

Όμως, δεν μπορώ να περιμένω μέχρι αύριο. Κοιτάζω το ημερολόγιο. Θέλω απεγνωσμένα να διαβάσω τα λόγια της τώρα αμέσως. Μια γρήγορη ματιά θα ρίξω μόνο. Αλλά όταν τραβάω την κίτρινη κορδέλα, μια εικόνα της μαμάς μου παίρνει μορφή στο μυαλό μου. Κουνάει το κεφάλι της και με μαλώνει γλυκά για την ανυπομονησία μου. Ρίχνω μια ματιά στο σημείωμά της που λέει να περιμένω μέχρι να είμαι πιο δυνατή, και νιώθω διχασμένη ανάμεσα στις δικές μου επιθυμίες και στις δικές της. Στο τέλος, αφήνω το ημερολόγιο στην άκρη. «Για σένα», ψιθυρίζω και δίνω ένα φιλί στο εξώφυλλο, «θα περιμένω».

Ένα βογκητό ανεβαίνει από το στήθος μου και σπάει τη σιωπή. Βάζω το χέρι μπροστά στο στόμα μου για να το σταματήσω, αλλά δεν το προλαβαίνω. Διπλώνομαι στα δύο σφίγγοντας τα πλευρά μου, με πιάνει κυριολεκτικά σωματικός πόνος για τη μητέρα μου. Πώς θα καταφέρω να πορευτώ σε αυτόν τον κόσμο χωρίς αυτήν; Έχω τόσο πολλή κόρη ακόμα μέσα μου.

Αρπάζω τη σαμπάνια. Κρατώντας το μπουκάλι ανάμεσα στα γόνατά μου, βγάζω τον φελλό που εκσφενδονίζεται στην άλλη άκρη και ρίχνει ένα μπουκαλάκι Κάιτριλ από το κομοδίνο

της μητέρας μου. Τα αντιμετρίκα της! Τρέχω στο κομοδίνο και αρπάζω τις τριγωνικές ταμπλέτες στις χούφτες μου. Θυμάμαι την πρώτη φορά που έδωσα μία στη μαμά. Μόλις είχε κάνει την πρώτη της χημειοθεραπεία και είχε επιστρατεύσει για χάρη μου όλο το προσποιητό θάρρος της. «Μια χαρά νιώθω, στ' αλήθεια. Έχω νιώσει πόνους περιόδου που με ταλαιπώρησαν περισσότερο».

Εκείνη τη νύχτα, όμως, η ναυτία τη χτύπησε σαν τσουνάμι. Κατάπιε την άσπρη ταμπλέτα και αργότερα ζήτησε και δεύτερη. Ξάπλωσα δίπλα της ενώ το φάρμακο άρχισε να επιδρά λυτρωτικά, επιτρέποντας στον ύπνο να την πάρει. Κούρνιασα δίπλα της, σε αυτό εδώ το κρεβάτι, και της χάιδευα τα μαλλιά κρατώντας την αγκαλιά, όπως είχε κάνει τόσες και τόσες φορές αυτή για μένα. Και ύστερα, βυθισμένη στην απόγνωση, έκλεισα τα μάτια και ikέτευσα τον Θεό να κάνει καλά τη μητέρα μου.

Δεν με άκουσε.

Τα χάπια κυλάνε από την παλάμη μου μέσα στο πλαστικό φιαλίδιο. Αφήνοντας το καπάκι ξεβιδωμένο, τοποθετώ το φιαλίδιο στην άκρη του κομοδίνου, κοντά στο κρεβάτι της, ώστε να μπορεί να το φτάσει εύκολα. Μα όχι... η μαμά μου έφυγε. Δεν θα ξαναπάρει άλλο χάπι.

Χρειάζομαι τη σαμπάνια. «Για σένα, μαμά», ψιθυρίζω, και η φωνή μου σπάει. «Ένιωθα πολύ περήφανη που ήμουν κόρη σου. Το ήξερες, έτσι;»

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο, το δωμάτιο γυρίζει, αλλά ο πόνος μου καταλαγιάζει λυτρωτικά. Αφήνω το μπουκάλι της σαμπάνιας στο πάτωμα και ανασηκώνω το πουπουλένιο πάπλωμα. Τα δροσερά σεντόνια μυρίζουν αδιόρατα λεβάντα. Μου φαίνεται πολύ ανάρμοστο να ξαπλώνω εδώ, μακριά από το πλήθος των ξένων στον κάτω όροφο. Χώνομαι ακόμα πιο βαθιά κάτω από τα σκεπάσματα, επιτρέποντας στον εαυτό μου άλλη μια στιγμή σιωπής πριν επιστρέψω κάτω. Μονάχα ένα λεπτό...

Ένας δυνατός χτύπος με βγάζει απότομα από τον λήθαργο. Ανακάθομαι. Περνάει ένα δευτερόλεπτο μέχρι να συνειδητοποιήσω πού βρίσκομαι... Να πάρει... Το τραπέζι! Σηκώνομαι βολίδα από το κρεβάτι και κάνω να τρέξω προς την πόρτα, αλλά σκοντάφτω πάνω στο μπουκάλι της σαμπάνιας.

«Ω, που να πάρει!»

«Είσαι καλά, Μπρετ;» ρωτάει η νύφη μου, η Κάθριν, από την ανοιχτή πόρτα. Πριν προλάβω να απαντήσω, αφήνει μια πνιχτή κραυγή και μπαίνει τρέχοντας στο δωμάτιο. Σκύβει μπροστά στο βρεγμένο χαλί και σηκώνει το μπουκάλι από κάτω. «Θέέ μου! Έχυσες μια Κλο ντυ Μενίλ του 1995;»

«Ήπια κάμποση πρώτα». Γονατίζω δίπλα της και σκουπίζω το ανατολίτικο χαλί με το στρίφωμα του φουστανιού μου.

«Χριστέ μου, Μπρετ. Αυτό το μπουκάλι κοστίζει πάνω από επτακόσια δολάρια».

«Αχά!» Σηκώνομαι όρθια και κοιτάζω αλληθωρίζοντας το ρολόι μου, αλλά τα βλέπω θολά. «Τι ώρα είναι;»

Η Κάθριν ισιώνει το μαύρο λινό της φόρεμα. «Κοντεύει δύο. Έχουν αρχίσει να σερβίρουν το φαγητό». Πιάνει ένα ατίθασο τσουλούφι από τα μαλλιά μου πίσω από το αφτί μου. Αν και της ρίχνω δέκα ολόκληρους πόντους, καταφέρνει να με κάνει να νιώθω σαν ασουλούπωτο παιδί. Όλο περιμένω ότι θα γλείψει τα δάχτυλά της και θα μου στρώσει το κοκοράκι. «Τα χάλια σου έχεις, Μπρετ», λέει, ισιώνοντας το μαργαριταρένιο μου κολιέ. «Η μητέρα σου θα ήταν η πρώτη που θα σου έλεγε ότι παρά το πένθος σου, πρέπει να είσαι περιποιημένη».

Δεν είναι αλήθεια. Η μαμά μου θα μου έλεγε πως είμαι όμορφη, ακόμα και με το μακιγιάζ μου μουντζουρωμένο από το κλάμα. Θα επέμενε ότι η υγρασία αναδεικνύει τον φυσικό κυματισμό των μακριών καστανών μαλλιών μου, δεν τα μετατρέπει σε μια φριζαρισμένη ποντικοφωλιά, καθώς και ότι τα

πρησμένα, κόκκινα μάτια μου εξακολουθούν να μοιάζουν με τα γεμάτα πάθος καστανά μάτια μιας ποιήτριας.

Νιώθω να μου ανεβαίνουν ξανά δάκρυα και γυρίζω αλλού το κεφάλι. Ποιος θα μου τονώνει την αυτοπεποίθηση τώρα που έφυγε η μαμά μου; Σκύβω να πιάσω το άδειο μπουκάλι, αλλά το πάτωμα γυρίζει και τραμπολίζεται. Ω Θεέ μου! Είμαι σε μια βάρκα στο μάτι του κυκλώνα. Πιάνομαι από τον σκελετό του κρεβατιού, σαν από σανίδα σωτηρίας, και περιμένω να περάσει η θύελλα.

Η Κάθριν γέρνει το κεφάλι της και με παρατηρεί, χτυπώντας το κάτω χέιλι με το νύχι της με το τέλειο μανικιούρ. «Άκου, γλυκιά μου, γιατί δεν μένεις καλύτερα εδώ; Θα σου ανεβάσω ένα πάτο».

Σιγά μη μείνω εδώ! Είναι το επικήδειο γεύμα της μητέρας μου. Πρέπει να κατέβω κάτω. Όμως, το δωμάτιο θολώνει και δεν βρίσκω τα παπούτσια μου. Αρχίζω να γυρίζω σε κύκλους. Τι έφαχνα; Τρεκλίζω ξυπόλυτη ως την πόρτα και τότε θυμάμαι. «Παπούτσια, παπούτσια. Όπου κι αν είστε, θα σας βρω». Γονατίζω και κοιτάζω κάτω από το κρεβάτι.

Η Κάθριν με αρπάζει από το μπράτσο και με τραβάει να σηκωθώ. «Μπρετ, σταμάτα. Είσαι μεθυσμένη. Θα σε βάλω στο κρεβάτι και μπορείς να κοιμηθείς μέχρι να ξεμεθύσεις».

«Όχι!» Τινάζω το χέρι της από πάνω μου. «Δεν γίνεται να το χάσω».

«Κι όμως. Η μητέρα σου δεν θα ήθελε να...»

«Ααα, εδώ είστε!» Αρπάζω τις καινούριες μαύρες ψηλοτάκουνες γόβες μου και προσπαθώ να χωρέσω τα πόδια μου μέσα τους. Χριστέ μου, τα πόδια μου μεγάλωσαν δύο νούμερα την τελευταία ώρα.

Διασχίζω τον διάδρομο όσο πιο σταθερά μπορώ, με τις γόβες μου μισοφορεμένες. Με τα χέρια μου ανοιχτά για να κρατάω ισορροπία, τρεκλίζω από τον έναν τοίχο στον άλλο, σαν μπάλα

σε φλιπεράκι. Ακούω την Κάθριν πίσω μου. Η φωνή της είναι αυστηρή αλλά σιγανή, σαν να μιλάει μέσα από σφιγμένα δόντια. «Μπρετ! Σταμάτα αυτή τη στιγμή!»

Είναι τρελή αν νομίζει ότι θα χάσω το τραπέζι της κηδείας. Πρέπει να τιμήσω τη μητέρα μου. Την όμορφη, γεμάτη αγάπη μητέρα μου...

Φτάνω στη σκάλα, εξακολουθώντας να προσπαθώ να χωρέσω τα πρησμένα πόδια μου μέσα στις γόβες της Μπάρμπι. Φτάνω στα μισά της σκάλας, όταν ξαφνικά ο αστράγαλός μου γυρίζει.

«Άουου!»

Στη στιγμή, μια λαοθάλασσα καλεσμένων –όλοι όσοι ήρθαν να τιμήσουν τη μητέρα μου– γυρίζουν το κεφάλι και με κοιτάζουν. Βλέπω γυναίκες με βλέμματα φρίκης να φέρνουν τα χέρια στο στόμα τους και άντρες να αφήνουν πνιχτά επιφωνήματα ενώ τρέχουν να με πιάσουν.

Προσγειώνομαι σαν τσουβάλι με πατάτες στο χολ, με το μαύρο μου φουστάνι σηκωμένο μέχρι τη μέση των μηρών μου, και μ' ένα παπούτσι λειψό.

Με ξυπνούν ήχοι πιατικών. Σκουπίζω το σάλιο που έχει τρέξει από το στόμα μου και ανακάθομαι. Το κεφάλι μου σφυροκοπάει και το νιώθω βαρύ και θολό. Βλεφαρίζω πολλές φορές και κοιτάζω γύρω μου. Είμαι στο σπίτι της μαμάς μου. Ωραία. Θα έχει μια ασπρίνη να μου δώσει. Παρατηρώ ότι το καθιστικό είναι βυθισμένο στις σκιές και ότι διάφοροι άνθρωποι τριγυρίζουν γύρω γύρω, στοιβάζοντας πιάτα και ποτήρια μέσα σε καφέ πλαστικά δοχεία. Τι συμβαίνει; Και τότε, με χτυπάει σαν μπαστούνι του μπέιζμπολ. Ο λαιμός μου φράζει και κλείνω το στόμα με το χέρι μου. Όλος ο πόνος, κάθε σταγόνα οδύνης και θλίψης με καταποντίζει και πάλι.

Μου έχουν πει ότι μια πολύχρονη μάχη με τον καρκίνο είναι χειρότερη από μια σύντομη, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι αυτό ισχύει για εκείνους που μένουν πίσω. Η διάγνωση και ο θάνατος της μητέρας μου ήρθαν τόσο γρήγορα που η κατάσταση φαντάζεσαι σχεδόν εξωπραγματική, σαν ένας εφιάλτης από τον οποίο θα ξυπνήσω με μια κραυγή ανακούφισης. Όμως, τώρα ξυπνάω πολύ συχνά έχοντας ξεχάσει την τραγωδία και αναγκάζομαι να ζω την απώλεια ξανά και ξανά, σαν τον Μπιλ Μάρει στην *Ημέρα της Μαρμότας*<sup>1</sup>. Θα ξανανιώσω ποτέ καλά τώρα που δεν έχω στη ζωή μου το ένα άτομο που με αγαπούσε χωρίς όρους; Θα μπορέσω να σκεφτώ ποτέ ξανά τη μητέρα μου χωρίς αυτό το σφίξιμο στο στήθος μου;

Ενώ τριβώ τους πονεμένους μου κροτάφους, μικρά αποσπάσματα από θολά στιγμιότυπα πλημμυρίζουν το μυαλό μου, αναπλάθοντας το εξευτελιστικό μου φιάσκο στη σκάλα. Θέλω να πεθάνω.

«Καλά ξυπνητούρια, υπναρούλα». Η Σέλι, η άλλη νύφη μου, έρχεται κοντά μου με την τριών μηνών Έμα στην αγκαλιά της.

«Ω Θεέ μου!» λέω βογκώντας και κρύβω το κεφάλι στα χέρια μου. «Είμαι τελείως ηλίθια».

«Γιατί; Νομίζεις ότι είσαι η μόνη που ζαλίστηκε ποτέ από το ποτό; Πώς πάει ο αστράγαλος;»

Σηκώνω μια σακούλα με πάγο, που έχει λιώσει ο περισσότερος, από τον αστράγαλό μου και στριφογυρίζω δοκιμαστικά το πόδι μου. «Θα γίνει καλά». Κουνάω το κεφάλι μου. «Θα γάνει πολύ πιο γρήγορα από τον εγωισμό μου. Πώς μπόρεσα να κάνω τέτοιο πράγμα στη μαμά μου;» Πετάω τη σακούλα με το παγωμένο νερό στο πάτωμα και σηκώνομαι από τον καναπέ. «Σε κλίμακα από το ένα ως το δέκα, πόσο χάλια ήμουν, Σελ;»

---

<sup>1</sup> Πρωτότυπος τίτλος *Groundhog Day*: διάσημη αμερικανική κωμωδία στην οποία ο ήρωας ζει ξανά και ξανά την ίδια ημέρα. [Όλες οι υποσημειώσεις στο βιβλίο είναι της μεταφράστρας]

Κουνάει αδιάφορα το χέρι της. «Είπα σε όλους ότι είχες πάθει υπερκόπωση. Και το έχαψαν. Δεν ήταν δύσκολο να τους πασάρω την ιστορία, αφού φαινόσουν σαν να είχες μείνει εβδομάδες άυπνη». Ρίχνει μια ματιά στο ρολόι της. «Άκου, ο Τζέι κι εγώ ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, είναι περασμένες επτά».

Βλέπω στο χολ τον Τζέι γονατισμένο μπροστά από τον τρίχρονο γιο τους, να προσπαθεί να βάλει τα χεράκια του Τρέβορ μέσα στα μανίκια ενός κατακίτρινου αδιάβροχου που τον κάνει να μοιάζει με μικρογραφία πυροσβέστη. Τα καθάρια γαλανά του μάτια συναντούν τα δικά μου και τσιρίζει:

«Θεία Μπγες!»

Η καρδιά μου σκιρτάει κι εύχομαι από μέσα μου ο ανιψιός μου να μη μάθει ποτέ να προφέρει τα «ρο» του. Πηγαίνω κοντά του και του χαϊδεύω τα μαλλιά. «Τι κάνει το αγόρι μου;»

Ο Τζέι κουμπώνει το μεταλλικό κουμπί στον γιακά του Τρέβορ και σηκώνεται όρθιος. «Καλώς την». Αν εξαιρέσουμε το προδοτικό πόδι της χήνας δίπλα στα λακκάκια στα μάγουλα του χαμογελαστού προσώπου του, ο αδελφός μου μοιάζει πιο πολύ εικοσιεξάχρονος παρά για τριάντα έξι χρόνων που είναι. Περνάει το μπράτσο του γύρω μου. «Κοιμήθηκες καλά;»

«Χίλια συγγνώμη», λέω, σκουπίζοντας ένα κομμάτι ξεραμένη μάσκαρα κάτω από το μάτι μου.

Μου δίνει ένα φιλί στο μέτωπο. «Μη σκας. Όλοι ξέρουμε ότι για σένα είναι δυσκολότερο».

Εννοεί ότι από τα τρία παιδιά Μπολίνγκερ, είμαι η μόνη ανύπαντρη και δεν έχω κάνει δική μου οικογένεια. Εγώ βασιζόμουν περισσότερο απ' όλους στη μαμά. Ο αδελφός μου με λυπάται.

«Όλοι πενθούμε», λέω και αποτραβιέμαι μακριά του.

«Όμως, εσύ ήσουν η κόρη της», λέει ο μεγάλος μου αδελφός, ο Τζόουντ. Στρίβει από τη γωνία κι έρχεται στο χολ, με τη λεπτή μορφή του σχεδόν τελείως κρυμμένη πίσω από μια κολοσσιαία ανθοσύνθεση. Σε αντίθεση με τον Τζέι, που χτενίζει τα αραιά

μαλλιά του προς τα πίσω, ο Τζόουντ ξυρίζει γουλί το κεφάλι του, που μοιάζει σαν αβγό, πράγμα που σε συνδυασμό με τον διάφανο σκελετό των γυαλιών του, του δίνει αέρα αστού καλλιτέχνη.

Στριβει το σώμα του στο πλάι και με φιλάει πεταχτά στο μάγουλο. «Εσείς οι δύο είχατε ιδιαίτερο δέσιμο. Ο Τζέι κι εγώ δεν θα τα είχαμε καταφέρει χωρίς εσένα, ιδιαίτερα προς το τέλος».

Είναι αλήθεια. Όταν η μητέρα μας διαγνώστηκε με καρκίνο στις ωοθήκες την περασμένη άνοιξη, την έπεισα ότι θα το παλεύαμε μαζί. Εγώ ανέλαβα τη φροντίδα της μετά την επέμβαση, εγώ καθόμουν δίπλα της σε κάθε χημειοθεραπεία, εγώ επέμεινα να πάρουμε μια δεύτερη, και στη συνέχεια και μια τρίτη γνώμη. Και όταν όλοι οι ειδικοί συμφώνησαν πως η πρόγνωσή της ήταν κακή, εγώ ήμουν αυτή που ήταν μαζί της τη μέρα που αποφάσισε να διακόψει τις αποτρόπαιες θεραπείες.

Ο Τζέι μου σφίγγει το χέρι, και τα γαλανά του μάτια λαμπυρίζουν από τα δάκρυα. «Είμαστε όλοι δίπλα σου. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;»

Γνέφω και βγάζω ένα χαρτομάντιλο από την τσέπη μου.

Η Σέλι διακόπτει τον βουβό θρήνο μας καθώς έρχεται στο χολ, τραβώντας το καθισματάκι αυτοκινήτου της Έμα. Γυρίζει στον Τζέι. «Αγάπη, μπορείς να πάρεις τα λουλούδια που έστειλαν οι γονείς μου;» Ρίχνει μια ματιά σ' εμένα και στον Τζόουντ. «Δεν τα θέλει κανείς σας, έτσι;»

Ο Τζόουντ δείχνει με ένα νεύμα τον βοτανικό κήπο που κουβαλάει στην αγκαλιά του, σε περίπτωση που δεν το πρόσεξε. «Πήρα το δικό μου».

«Πάρ' τα», λέω, σατισμένη που κάποιος μπορεί να νοιάζεται για ένα φυτό τη στιγμή που μόλις πέθανε η μητέρα μας.

Τα αδέρφια μου και οι σύζυγοί τους βγαίνουν αργά από το σπίτι της μητέρας μας στο ομιχλώδες απόβραδο του Σεπτεμβρη, ενώ εγώ στέκομαι στην ανοιχτή πόρτα από ροδόξυλο,

όπως έκανε η μητέρα. Η Κάθριν περνάει τελευταία, βάζοντας το Ερμές φουλάρι της μέσα από το σουέτ σακάκι της.

«Τα λέμε αύριο», λέει, και μου ρίχνει ένα ροζ φιλί στο μάγουλο.

Αφήνω ένα βογκητό. Δες και δεν διασκεδάσαμε αρκετά μέχρι να αποφασίσουμε ποιος θα πάρει ποιο φυτό, αύριο το πρωί στις δέκα και μισή, όλα τα υπάρχοντα της μητέρας μου θα μοιραστούν στα παιδιά της – σαν μια τελετή βράβευσης για Μπολίνγκερ. Σε λίγες ώρες από τώρα, θα γίνω πρόεδρος της εταιρείας καλλυντικών Μπολίνγκερ και αφεντικό της Κάθριν – και δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα μπορέσω να διαχειριστώ είτε το ένα είτε το άλλο.

Το θυελλώδες κέλυφος της νύχτας σπάει, αποκαλύπτοντας ένα ανέφελο πρωινό με αίθριο ουρανό. Καλός οιωνός, σκέφτομαι. Από το πίσω κάθισμα μιας λιμουζίνας Λίνκολν, κοιτάζω την αφρισμένη όχθη της λίμνης Μίσιγκαν και προβάρω νοερά τα λόγια μου. *Ω, είμαι συγκινημένη. Τι τιμή! Ποτέ δεν θα μπορέσω να υποκαταστήσω τη μητέρα, αλλά θα βάλω τα δυνατά μου για να πάω την εταιρεία μπροστά.*

Το κεφάλι μου πονάει και βρίζω πάλι τον εαυτό μου που ήπια εκείνη την αναθεματισμένη σαμπάνια. Τι μου 'ρθε να το κάνω; Νιώθω άρρωστη – κι όχι μόνο σωματικά. Πώς μπόρεσα να το κάνω αυτό στη μητέρα μου; Και πώς είναι δυνατόν να περιμένω να με πάρουν στα σοβαρά τα αδέρφια μου μετά από αυτό; Βγάζω την πούδρα από την τσάντα μου και βάζω λίγη στα μάγουλά μου. Σήμερα πρέπει να φανώ ικανή και συγκροτημένη – όπως πρέπει να είναι μια διευθύνουσα σύμβουλος. Τα αδέρφια μου πρέπει να βεβαιωθούν ότι μπορώ να διαχειριστώ την επιχείρηση, ακόμα κι αν μερικές φορές δυσκολεύομαι να διαχειριστώ το αλκοόλ. Θα είναι άραγε περήφανοι για τη μικρή τους αδελφή που στα τριάντα

τέσσερά της έγινε από απλό στέλεχος διαφήμισης, πρόεδρος μιας τεράστιας επιχείρησης; Έτσι σκέφτομαι, παρά το χθεσινό φιάσκο. Έχει ο καθένας τη δική του σταδιοδρομία, και εκτός από το μερίδιο στις μετοχές της εταιρείας, δεν ασχολούνται πολύ με την οικογενειακή επιχείρηση. Η Σέλι, πάλι, είναι λογοπαθολόγος και πολυάσχολη μαμά. Δεν δίνει δεκάρα για το ποιος διοικεί την επιχείρηση της πεθεράς της.

Για την Κάθριν φοβάμαι.

Απόφοιτος της φημισμένης σχολής διοίκησης επιχειρήσεων Γουόρτον του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανία, και μέλος της αμερικανικής ομάδας συγχρονισμένης κολύμβησης στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1992, η νύφη μου έχει το μυαλό, το πείσμα και το ανταγωνιστικό πνεύμα που θα της επέτρεπαν να διοικεί τρεις εταιρείες ταυτόχρονα.

Τα τελευταία δώδεκα χρόνια κατέχει τη θέση της αντιπροέδρου στην εταιρεία καλλυντικών Μπολίνγκερ, ενώ ήταν το δεξί χέρι της μητέρας. Χωρίς την Κάθριν, τα Καλλυντικά Μπολίνγκερ θα είχαν παραμείνει μια μικρή αλλά πετυχημένη βιοτεχνία. Τότε, όμως, ήρθε η Κάθριν κι έπεισε τη μητέρα να επεκτείνει την παραγωγή της. Στις αρχές του 2002, άκουσε για μια καινούρια ενότητα που θα ξεκινούσε η Όπρα Γουίνφρεϊ με τίτλο «Τα Αγαπημένα μου Πράγματα». Επί είκοσι μία συνεχόμενες εβδομάδες, η Κάθριν έστελνε στα στούντιο Χάρπο εξάισια τυλιγμένα πακέτα με οργανικά προϊόντα –σαπούνια και λοσιόν– Μπολίνγκερ, μαζί με φωτογραφίες και άρθρα για την οικολογική εταιρεία και τα εξ ολοκλήρου φυσικά προϊόντα της. Ενώ ετοίμαζε την εικοστή δεύτερη αποστολή της, τηλεφώνησαν από το στούντιο. Η Όπρα είχε επιλέξει την οργανική μάσκα προσώπου με μαύρο τσάι και σπόρους σταφυλιού Μπολίνγκερ ως ένα από τα αγαπημένα της πράγματα.

Το επεισόδιο προβλήθηκε και οι δουλειές εκτοξεύτηκαν στα ύψη. Ξαφνικά, κάθε σπα και πολυτελές πολυκατάστημα ήθελε

τη σειρά προϊόντων Μπολίνγκερ. Τους πρώτους έξι μήνες, η παραγωγή τετραπλασιάστηκε. Τρεις μεγάλες εταιρείες προσέφεραν εξωφρενικά ποσά για να εξαγοράσουν την εταιρεία, αλλά η Κάθριν έπεισε τη μητέρα να μην την πουλήσει. Αντί γ' αυτό, άνοιξε καταστήματα στη Νέα Υόρκη, στο Λος Άντζελες, στο Ντάλας και στο Μαϊάμι, και δύο χρόνια αργότερα επεκτάθηκε και στο εξωτερικό. Αν και θα ήθελα να πιστεύω ότι η επιτυχία είχε σχέση με την ικανότητά μου στο μάρκετινγκ, η εταιρεία έγινε μια επιχείρηση πολλών εκατομμυρίων δολαρίων βασικά χάρη στην Κάθριν Χάμφρις-Μπολίνγκερ.

Είναι αδιαμφισβήτητο. Η Κάθριν είναι η βασίλισσα μέλισσα, κι εγώ, ως διευθύντρια μάρκετινγκ, είμαι μία από τις πιστές εργάτριες μέλισσες. Όμως, σε λίγα λεπτά από τώρα, οι ρόλοι μας θα αντιστραφούν. Θα γίνω αφεντικό της Κάθριν – μια σκέψη που με τρομοκρατεί.

Τον περασμένο Ιούνιο, ενώ η μητέρα μου περνούσε το βάσανο της θεραπείας και η παρουσία της στην εταιρεία ήταν σπάνια, η Κάθριν με κάλεσε στο γραφείο της.

«Είναι σημαντικό να μάθεις όλους τους βασικούς μηχανισμούς λειτουργίας της επιχείρησης, Μπρετ», είπε, καθισμένη πίσω από το γραφείο της από ξύλο κερασιάς, με τα χέρια της πλεγμένα μπροστά της. «Όσο κι αν θέλουμε να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, οι ζωές μας θα αλλάξουν. Πρέπει να είσαι προετοιμασμένη για τον ρόλο που θα αναλάβεις».

Πίστευε πως η μητέρα μου θα πέθαινε! Πώς μπορούσε να υποθέτει το χειρότερο; Όμως, η Κάθριν ήταν ρεαλίστρια και σπανίως έκανε λάθος. Παγωμάρα απλώθηκε μέσα μου.

«Φυσικά, όλες οι μετοχές της μητέρας σου θα περάσουν σ' εσένα μόλις φύγει. Είσαι, εξάλλου, η μοναχοκόρη της και το μοναδικό παιδί της που ασχολείται με την επιχείρηση. Είσαι επίσης συνεργάτιδά της περισσότερα χρόνια από τον καθένα».

Ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό μου. Η μητέρα μου καμάρωνε ότι φορούσα ακόμα πάνες όταν πήγα να δουλέψω στην εταιρεία. Με έβαζε στον μάρσιπο και ξεκινούσαμε μαζί να πουλήσουμε τα σαπούνια και τις λοσιόν της στα τοπικά καταστήματα και στις υπαίθριες αγορές.

«Και ως κύρια μέτοχος», συνέχισε η Κάθριν, «δικαιούσαι να πάρεις τη θέση της, ως διευθύνουσα σύμβουλος».

Κάτι στον ψυχρό, μετρημένο τόνο της με έκανε να αναρωτηθώ αν δυσανασχετούσε γι' αυτό. Ποιος μπορούσε να την αδικήσει άλλωστε; Η γυναίκα ήταν ιδιοφυΐα.

Όσο για μένα – τύχαινε απλώς να είμαι η κόρη της Ελίζαμπεθ.

«Θα σε βοηθήσω να προετοιμαστείς – όχι ότι δεν είσαι ήδη έτοιμη». Άνοιξε το ημερολόγιο στον υπολογιστή της. «Τι λες για αύριο, στις οκτώ το πρωί ακριβώς». Δεν ήταν ερώτηση, αλλά διαταγή.

Κάθε πρωί, λοιπόν, τραβούσα μια καρέκλα δίπλα στο κάθισμα της Κάθριν και την άκουγα να μου μιλάει για υπερατλαντικές εμπορικές συναλλαγές, διεθνείς φορολογικούς κώδικες και τις καθημερινές λειτουργίες της επιχείρησης. Με έστειλε να παρακολουθήσω ένα εβδομαδιαίο σεμινάριο στη σχολή διοίκησης επιχειρήσεων του Χάρβαρντ ώστε να ενημερωθώ για τις τελευταίες τεχνικές μανάτζμεντ, και με έγραψε σε εξ αποστάσεως μαθήματα σε πεδία που κυμαίνονταν από την ισοσκέλιση προϋπολογισμών μέχρι τις εργασιακές σχέσεις. Αν και ένιωσα πολλές φορές πελαγωμένη, ούτε μία φορά δεν μου πέρασε από το μυαλό να τα παρατήσω. Θα είναι τιμή μου να φορέσω το στέμμα που ανήκε κάποτε στη μητέρα μου. Εύχομαι μόνο η νύφη μου να μην αρχίσει να δυσανασχετεί κάθε φορά που θα της ζητάω να με βοηθήσει να το γυαλίσω.

Ο σοφέρ της μητέρας με αφήνει στην οδό Ράντολφ, στον αριθμό 200. Σηκώνω το βλέμμα ψηλά και κοιτάζω το κτίριο

από γρανίτη και ατσάλι του Κέντρου ΑΟΝ στο Σικάγο. Οι χώροι γραφείων σε αυτό εδώ το κτίριο θα πρέπει να είναι πανάκριβοι. Προφανώς, η μητέρα μου δεν διάλεξε δικηγόρο της σειράς. Ανεβαίνω στον τριακοστό δεύτερο όροφο και στις δέκα και μισή ακριβώς, η Κλερ, μια ελκυστική κοκκινομάλλα, με οδηγεί στο γραφείο του κυρίου Μάινταρ, όπου έχουν ήδη συγκεντρωθεί τα αδέρφια μου με τις συζύγους τους γύρω από ένα ορθογώνιο μαονένιο τραπέζι.

«Να σας φέρω έναν καφέ, δεσποινίς Μπολίνγκερ;» με ρωτάει. «'Η ένα τσάι; Ένα εμφιαλωμένο νερό;»

«Όχι, ευχαριστώ». Βρίσκω μια θέση δίπλα στη Σέλι και κοιτάζω γύρω μου. Το γραφείο του κυρίου Μάινταρ είναι μια εντυπωσιακή μείξη παλιού και καινούριου. Ο χώρος αυτός καθαυτός αποπνέει μοντερνισμό, όλος μάρμαρο και γυαλί, αλλά του έχει προσδώσει ζεστασιά με ανατολίτικα χαλιά και διάφορα βασικά έπιπλα αντίκες. Το τελικό αποτέλεσμα αποπνέει ηρεμία και διαύγεια.

«Ωραίο μέρος», λέω.

«Πραγματικά», λέει η Κάθριν από τη θέση της απέναντι από το τραπέζι. «Λατρεύω την αρχιτεκτονική Στόουν<sup>2</sup>».

«Κι εγώ. Και με τόσους γρανίτες εδώ μέσα, μπορείς να ανοίξεις λατομείο».

Βάζει τα γέλια, σαν να είμαι παιδάκι που έκανε ένα αστείο. «Αναφερόμουν στον Έντουαρντ Ντάρελ Στόουν», λέει. «Τον αρχιτέκτονα».

«Α, μάλιστα». Υπάρχει άραγε κάτι που δεν ξέρει αυτή η γυναίκα; Αντί να με εντυπωσιάζει, όμως, η εξυπνάδα της Κάθριν, με κάνει να νιώθω αδαής, η δύναμή της με κάνει να νιώθω αδύναμη, και η ικανότητά της με κάνει να νιώθω άχρηστη, όπως το

---

<sup>2</sup> Stone: Αμερικανός αρχιτέκτονας, πρωτεργάτης του μοντερνισμού. Επίσης, αγγλικό ουσιαστικό που σημαίνει πέτρα, εξ ου και η παρανόηση που ακολουθεί στο κείμενο.

λαστέξ για τη Βικτόρια Μπέκαμ. Αγαπάω πολύ την Κάθριν, αλλά την αγάπη μου μετριάζει το αίσθημα κατωτερότητας απέναντί της – δεν είμαι σίγουρη αν αυτό οφείλεται σε δική μου ανασφάλεια ή σε υπεροψία της Κάθριν. Η μαμά μου είπε κάποτε ότι έχω όλη την εξυπνάδα της Κάθριν, αλλά μόνο μια στάλα από την αυτοπεποίθησή της. Στη συνέχεια ψιθύρισε: «Δόξα τω Θεώ». Ήταν η μοναδική φορά που άκουσα τη μητέρα να κακολογεί τη Μεγάλη Κάθριν, αλλά εκείνη η μεμονωμένη, αλογόκριτη δήλωση μου προσφέρει τεράστια ανακούφιση.

«Χτίστηκε αρχικά για την πετρελαϊκή εταιρεία Στάνταρ Όιλ», συνεχίζει, λες και με ενδιαφέρει. «Το 1973, αν δεν απατώμαι».

Ο Τζέι τσουλάει την καρέκλα του προς τα πίσω, πίσω από την πλάτη της Κάθριν, και προσποιείται ότι χασμουριέται. Όμως, ο Τζόουντ ακούει εκστασιασμένος την πολυλογία της γυναίκας του.

«Πολύ σωστά, αγάπη. Το τρίτο ψηλότερο κτίριο στο Σικάγο», λέει ο Τζόουντ, κοιτάζοντας την Κάθριν, σαν να ζητάει επιβεβαίωση. Αν και ο μεγάλος μου αδελφός είναι ένας από τους πιο φημισμένους νεαρούς αρχιτέκτονες της πόλης, διαισθάνομαι ότι νιώθει κι αυτός ένα αίσθημα κατωτερότητας απέναντι στην ιπποδύναμη της γυναίκας που παντρεύτηκε. «Το ξεπερνάνε μόνο ο Πύργος Τραμπ και ο Πύργος Γουίλις».

Η Κάθριν με κοιτάζει. «Ο Πύργος Γουίλις – ξέρεις, ο πρώην Πύργος Σίαρς».

«Πύργος Σίαρς;» απορώ, τρίβοντας το πιγούνι μου τάχα σαστισμένη. «Τι να τον κάνει ολόκληρο πύργο ένα πολυκατάστημα<sup>3</sup>;»

Από απέναντι, ο Τζέι χαμογελάει. Αλλά η Κάθριν με κοιτάζει σαν να μην είναι σίγουρη αν αστειεύομαι, πριν συνεχίσει το μάθημα. «Αυτό το μέρος έχει ογδόντα τρεις ορόφους πάνω από το έδαφος και...»

---

<sup>3</sup> Sears' Ο πύργος πήρε το όνομά του από την ομώνυμη αμερικανική αλυσίδα καταστημάτων που είχε την έδρα της εκεί.

Το μικρό κουίζ αρχιτεκτονικής παίρνει τέλος όταν ανοίγει η πόρτα και μπαίνει τρέχοντας μέσα, κάπως λαχανιασμένος, ένας ψηλός, αναμαλλιασμένος άντρας. Μοιάζει γύρω στα σαράντα. Περνάει το χέρι του μέσα από τα σκούρα του μαλλιά και ισιώνει τη γραβάτα του. «Γεια σε όλους!» λέει δυνατά κι έρχεται στο τραπέζι. «Είμαι ο Μπραντ Μάινταρ. Συγγνώμη που σας άφησα να περιμένετε». Κάνει τον γύρο του τραπεζιού, σφίγγοντας τα χέρια όλων μας ενώ συστηνόμαστε. Η ένταση του βλέμματός του μετριάζεται από τα κάπως στραβά μπροστινά του δόντια, που του δίνουν αυθεντική, αγορίστικη γοητεία. Αναρωτιέμαι αν τα αδέρφια μου σκέφτονται αυτό που σκέφτομαι. Γιατί η μητέρα προσέλαβε αυτόν τον νεαρό τύπο, έναν παντελώς άγνωστο, αντί για τον κύριο Γκόλντμπλατ που είναι χρόνια δικηγόρος της οικογένειάς μας;

«Έρχομαι από ένα ραντεβού στην άλλη άκρη της πόλης», λέει ο Μάινταρ και παίρνει τη θέση του στην κορυφή του τραπεζιού, διαγωνίως από εκεί που κάθομαι εγώ. «Δεν περίμενα ότι θα αργούσα τόσο πολύ».

Αφήνει έναν απλό κίτρινο φάκελο με χαρτιά πάνω στο τραπέζι. Ρίχνω μια ματιά στην Κάθριν που δείχνει έτοιμη να κρατήσει σημειώσεις με το σημειωματάριο και το στιλό της, και μορφάζω. Γιατί δεν σκέφτηκα κι εγώ να κρατήσω σημειώσεις; Πώς διάολο θα διοικήσω ολόκληρη εταιρεία αν δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε καν να φέρω το σημειωματάριό μου;

Ο κύριος Μάινταρ καθαρίζει τον λαιμό του. «Κατ' αρχάς, θα ήθελα να σας πω πόσο πολύ λυπάμαι για την απώλειά σας. Συμπαθούσα πάρα πολύ την Ελίζαμπεθ. Γνωριστήκαμε μόλις τον περασμένο Μάιο, αμέσως μετά τη διάγνωσή της, αλλά για κάποιον λόγο νιώθω σαν να τη γνώριζα χρόνια. Δεν κατάφερα να μείνω πάρα πολύ στο τραπέζι χθες, αλλά ήρθα στην κηδεία της. Θέλω να πιστεύω πως ήμουν εκεί ως φίλος της, όχι ως δικηγόρος της».

Συμπαθώ αμέσως τον πολυάσχολο δικηγόρο που βρήκε λίγο χρόνο για να έρθει στην κηδεία της μητέρας μου – μια γυναίκα την οποία γνώριζε για μόλις δεκαέξι εβδομάδες. Σκέφτομαι τον άλλο δικηγόρο στη ζωή μου, τον φίλο μου, τον Άντριου, ο οποίος γνώριζε τη μητέρα μου για τέσσερα χρόνια, αλλά δεν κατάφερε να ξεκλέψει λίγο χρόνο από το πρόγραμμά του για να έρθει στο χθεσινό τραπέζι. Πνίγω τον πόνο στο στήθος μου. Ήταν στα μισά μιας δίκης, στο κάτω κάτω. Πάλι καλά που κατάφερε να το σκάσει για να έρθει στην κηδεία.

«Κατόπιν τούτου», συνεχίζει ο κύριος Μάινταρ, «θέλω να δηλώσω ότι είναι τιμή μου να είμαι ο εκτελεστής της διαθήκης της. Ξεκινάμε;»

Μία ώρα μετά, οι αγαπημένες φιλανθρωπικές οργανώσεις της μητέρας μου έχουν σημαντικά μεγαλύτερη ρευστότητα, ενώ ο Τζέι και ο Τζόουντ Μπολίνγκερ έχουν πλέον τόσα χρήματα που μπορούν να περάσουν όλη την υπόλοιπη ζωή τους τεμπελιάζοντας και κάνοντας ό,τι τους αρέσει. Πώς κατάφερε η μητέρα να δημιουργήσει τέτοια περιουσία;

«Η Μπρετ Μπολίνγκερ θα λάβει την κληρονομιά της σε μεταγενέστερο χρόνο». Ο κύριος Μάινταρ βγάζει τα γυαλιά ανάγνωσης και με κοιτάζει. «Στο σημείο αυτό, υπάρχει ένας αστερίσκος. Θα σας τα εξηγήσω όλα λεπτομερώς αργότερα».

«Εντάξει», λέω, ξύνοντας κυριολεκτικά το κεφάλι μου. Γιατί δεν μου έδωσε σήμερα την κληρονομιά μου η μαμά; Ίσως να μου το εξηγεί σ' εκείνο το μικρό κόκκινο ημερολόγιο που μου άφησε. Και τότε, το συνειδητοποιώ. Θα πάρω ολόκληρη την εταιρεία, η οποία σήμερα αξίζει εκατομμύρια. Όμως, μόνο ένας Θεός ξέρει πώς θα τα πάει υπό την ηγεσία μου. Ένας βουβός πόνος ξεκινάει στα μελίγνια μου.

«Στη συνέχεια, θα αναφερθούμε στο σπίτι της μητέρας σας». Στερεώνει τα γυαλιά στη μύτη του και βρίσκει το σχετικό σημείο στο έγγραφο. «*Η οικία της οδού Νορθ Άστορ, αριθμός*

113, και όλα τα περιεχόμενά της θα παραμείνουν ανέπαφα για διάστημα δώδεκα μηνών. Σε αυτή την περίοδο δεν επιτρέπεται να πουληθούν ή να ενοικιαστούν ούτε το οίκημα ούτε τα περιεχόμενά του. Τα παιδιά μου μπορούν να διαμείνουν στο σπίτι για διάστημα που δεν θα υπερβαίνει τις τριάντα συνεχόμενες ημέρες, και μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα οικιακά είδη για προσωπική τους χρήση».

«Σοβαρολογείτε;» λέει ο Τζούντ, κοιτάζοντας τον κύριο Μάινταρ. «Όλοι έχουμε τα δικά μας σπίτια. Δεν υπάρχει λόγος να κρατήσουμε το δικό της».

Νιώθω το πρόσωπό μου να καίει και στρέφω την προσοχή μου στις παρανυχίδες μου. Προφανώς, ο αδελφός μου θεωρεί πως είμαι συνιδιοκτήτρια του λοφτ στο οποίο συγκατοικώ με τον Άντριου. Αν και ζω εκεί από τη μέρα που το αγόρασε ο Άντριου, πριν από τρία χρόνια, κι έχω επενδύσει σε αυτό περισσότερα χρήματα από εκείνον, το όνομά μου δεν συμπεριλαμβάνεται στους τίτλους ιδιοκτησίας. Τυπικά, το σπίτι τού ανήκει. Κι αυτό δεν με πειράζει, τις περισσότερες φορές. Δεν είχα ποτέ θέμα με τα χρήματα, όπως έχει ο Άντριου.

«Βρε αδελφέ, είναι η διαθήκη της μαμάς», λέει ο Τζέι με το χαρακτηριστικό καλοδιάθετο ύφος του. «Πρέπει να σεβαστούμε τις επιθυμίες της».

Ο Τζούντ κουνάει το κεφάλι του. «Πάντως, είναι τρέλα. Δώδεκα μήνες εξωφρενικών φόρων. Για να μην πούμε για τα κόστη συντήρησης του μαυσωλείου».

Ο Τζούντ κληρονόμησε το ταμπεραμέντο του πατέρα μας – αποφασιστικός, πραγματιστής και απαλλαγμένος από συναισθηματισμούς. Η απάθειά του μπορεί να είναι χρήσιμη, όπως την περασμένη εβδομάδα λόγου χάρη, όταν κανονίζαμε τα της κηδείας. Σήμερα, όμως, μοιάζει με ασέβεια. Αν τον αφήναμε να κάνει το δικό του, ο Τζούντ θα έβαζε πιθανόν μέχρι το τέλος της ημέρας μια πινακίδα που θα έγραφε ΠΩΛΕΙΤΑΙ στην αυλή

της μαμάς, και θα τοποθετούσε έναν μεγάλο κάδο για μπάζα στον ιδιωτικό δρόμο του σπιτιού της. Τώρα, όμως, θα έχουμε χρόνο να ξεδιαλέξουμε τα υπάρχοντά της και να αποχαιρετήσουμε με την ησυχία μας τα διάφορα κομμάτια της, ένα ένα. Το σπίτι είναι πολύ παραδοσιακό για τα γούστα του Άντριου, αλλά πιθανόν ένας από τους αδελφούς μου να αποφασίσει να κρατήσει μόνιμα την πολυαγαπημένη ιδιοκτησία της.

Η μαμά αγόρασε το ετοιμόρροπο σπίτι από ψαμμίτη που είχε βγει σε κατάσχεση, τη χρονιά που έφυγα για το Πανεπιστήμιο Νορθγουέστερν. Ο πατέρας μου της τα έψαλε και της είπε ότι ήταν τρελή που αναλάμβανε ένα τόσο υπέρογγο έργο. Όμως, εκείνη την εποχή ήταν ήδη πρώην άντρας της. Η μητέρα ήταν ελεύθερη να παίρνει μόνη τις αποφάσεις της. Διέκρινε κάτι μαγικό πίσω από τα σάλια ταβάνια και τις δύσσομες μοκέτες. Χρειάστηκαν χρόνια σκληρής δουλειάς και αυταπάρησης, αλλά τελικά το όραμα και η υπομονή της υπερίσχυαν. Σήμερα, το κτίριο του δέκατου ένατου αιώνα που βρίσκεται στη ζηλευτή συνοικία Χρυσή Ακτή στο Σικάγο, είναι έργο τέχνης. Η μητέρα μου, κόρη χαλβουργού, έλεγε στ' αστεία ότι ένιωθε σαν τη Λουίζ Τζέφερσον<sup>4</sup>, από την άποψη ότι είχε «ανέβει κοινωνικά» μετά το ταπεινό της ξεκίνημα στη γενέτειρά της, στο Γκάρι της Ιντιάνα. Μακάρι να είχε ζήσει περισσότερο ο πατέρας μου και να είχε προλάβει να δει την εντυπωσιακή μεταμόρφωση του σπιτιού –και της γυναίκας– που ανέκαθεν πίστευα ότι πάντα υποτιμούσε.

«Σίγουρα είχε σώας τας φρένας όταν συνέταξε τη διαθήκη;» ρωτάει ο Τζόουντ.

Διακρίνω κάτι συνωμοτικό στο χαμόγελο του δικηγόρου. «Ω ναι, είχε και παραείχε σώας τας φρένας. Θέλω να σας

---

<sup>4</sup> Ηρωίδα της αμερικανικής τηλεοπτικής σειράς *All in the Family* και στη συνέχεια *The Jeffersons*.

διαβεβαιώσω ότι η μητέρα σας γνώριζε ακριβώς τι έκανε. Μάλιστα, δεν έχω ξαναδεί τόσο καλοδουλεμένο σχέδιο».

«Ας πάμε παρακάτω», λέει η Κάθριν, που δεν σταματάει ποτέ να διευθύνει. «Θα δούμε τι θα κάνουμε με το σπίτι, όταν μείνουμε μόνοι μας».

Ο κύριος Μάινταρ καθαρίζει τον λαιμό του. «Εντάξει. Ας προχωρήσουμε τώρα στην εταιρεία καλλυντικών Μπολίνγκερ».

Το κεφάλι μου σφυροκοπάει και νιώθω τέσσερα ζευγάρια μάτια καρφωμένα πάνω μου. Το χθεσινό επεισόδιο επανέρχεται στη μνήμη μου και παραλύω από τον πανικό. Τι σόι διευθύνουσα σύμβουλος θα γίνει αυτή που μεθάει στο επικήδειο γεύμα της μητέρας της; Δεν μου αξίζει αυτή η τιμή. Αλλά είναι πολύ αργά πλέον. Σαν ηθοποιός υποψήφια για βραβείο Όσκαρ, προσπαθώ να δώσω στο πρόσωπό μου μια έκφραση απόλυτης απάθειας. Η Κάθριν κάθεται με το στίλο της έτοιμο, περιμένοντας να σημειώσει και την παραμικρή λεπτομέρεια των καινούριων δεδομένων. Καλά θα κάνω να το συνηθίσω αυτό. Υφισταμένη ή μη, η γυναίκα αυτή θα με παρακολουθεί για όλη την υπόλοιπη σταδιοδρομία μου.

«Το σύνολο των μετοχών μου στην εταιρεία καλλυντικών Μπολίνγκερ, καθώς και ο τίτλος της διευθύνουσας συμβούλου θα πάει στη...»

*Φέρσου φυσικά. Κράτα τα μάτια σου μακριά από την Κάθριν.*

«...νύφη μου», ακούω, σαν σε παραίτηση, «Κάθριν Χάμφρις-Μπολίνγκερ».